

**KALE PUONTI
SAMI SALLINEN**

UNDER- COVER

**SOLUTTAUTUJA
RIKOLLISTEN
MAAILMASSA**

DOCENDO

**KALE PUONTI
SAMI SALLINEN**

UNDER- COVER

**SOLUTTAUTUJA
RIKOLLISTEN
MAAILMASSA**

DOCENDO

Ensimmäinen painos

© Kalevi Puonti, Sami Sallinen ja Docendo 2026
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Jarkko Lemetyinen
Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-640-9
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@docendo.fi

Sisällys

1	POLIISI	7
1.1	Kohti unelma-ammattia	7
1.2	Legendaarinen Pengerkatu	17
1.3	Rikospoliisiin	30
2	HUUMETOIMISTOON	59
2.1	Samassa talossa Helvetin Enkelin kanssa ja muita harmejä	69
2.2	Seurantaa, kiinniottoja ja kotietsintöjä	75
2.3	Illat yakuzojen seurassa	92
3	TANSKASSA TAPAHTUU	99
3.1	Köpis	99
3.2	Christiania	105
3.3	Liivijengit vastaan poliisit	109
3.4	Kastrupin lentokentällä	113
4	TANSKASTA ESPANJAAN	119
4.1	Takaisin Pasilaan	119
5	MURHARYHMÄÄN	131
5.1	Murharyhmä	131
5.2	Paloheinässä	136
5.3	Kukkakauppiaan murha	139
5.4	Pasilan poliisitalon räjäytys	145
5.5	Malmin paloittelumurha	147

6 TAKAISIN MYRKYKSI	153
6.1 TH:n tappolistat	153
6.2 Paljastuksia	161
7 UNDERCOVER-POLIISIKSI	169
7.1 Ensimmäiset suomalaiset	169
7.2 Koulutukseen Tukholmaan	175
7.3 Ali	189
7.4 Sami Mäkinen	197
7.5 Ensimmäinen keikka	208
7.6 Javier	212
7.7 Supoon	220
7.8 Secret Service ryssii keikan	223
8 SIVIILIIN	233
8.1 Vakuutusyhtiön palkkalistoille	233
8.2 Vakuutuspetoksia	237
8.3 Vihaisia asiakkaita	244
8.4 Turvallisuutta ja riskienhallintaa	250
8.5 Maailma muuttuu	255
9 KONFLIKTIEN HALLINTAA	259
9.1 Daniela	259
9.2 Konfliktien hallintaa	264
9.3 Tekaistu velka jengialueella	268
10 EPILOGI	275

- 1 -

POLIISIKSI

1.1 Kohti unelma-ammattia

”Poliisi. Sinä lähdet nyt mukaan. Ota rauhassa, niin tämä menee ilman ongelmia.”

Olin saanut juuri tilattua itselleni toisen tuopin, kun raskas käsi laskeutui olkapäälleni. Hupparipukuisen kytän kaulassa roikkui virkamerkki, eikä raamikkaan kaverin ammatista ollut muutenkaan epäselvyyttä. Siviiliasuinen poliisi käskytti minua rauhallisella äänellä, mutta sen verran vakuuttavasti, etten edes miettinyt vastaan panemista.

Yritin olla mahdollisimman cool ja otin vielä yhden huijan juuri tiskille lasketusta tuopista. Olisi ehkä kannattanut olla hieman ripeämpi ja yhteistyökykyisempi, sillä kookas kyttä väänsi käteni selkäni taakse aggressiivisesti ja napsautti käsiraudat ranteisiini. Lähes täysinäinen tuoppi jäi baaritiskille, kun minua talutettiin ulos ja tuupattiin ravintolan edessä olevan poliisiauton takapenkille. Minut kiinni ottanut poliisi työntyi vierelleni takapenkille ja kuljettajana toiminut virkapukuinen poliisi lähti rivakasti liikkeelle. Kuski vaihteli

tiuhaan kaistalta toiselle ja yritti päästä ruuhkassa nopeasti eteenpäin. Ihmettelin mielessäni poliisien kiirettä ja turhaa hätäilyä, olinhan jo raudoitettuna heidän hallussaan, mutta toisaalta selkäni takana olevat käsiraudat puristivat ikävästi käsiäni ja sormet alkoivat jo puutua. Mitä nopeammin saisin raudat pois ranteistani, sen parempi.

Kumpikaan poliisi ei puhunut mitään. Yritin säilyttää ammattirikollisen roolini ja virnistin vieressäni istuvalle kytälle. En saanut hymylleni vastakaikua, sillä poliisi näytti siltä, että pieksisi minut varmasti, jos vain antaisin siihen pienenkin syyn. Oli varmasti aika turhaa yrittää keventää tunnelmaa millään small talkilla, joten tuijotin loppumatkan

ikkunasta ulos ja katselin kaupungin vaihtuvia värivaloja.

Minut siirrettiin putkaan, joka oli nähnyt kaikenlaisia ihmiskohtaloita jo ennen minua.

Käteni olivat jo aivan turtana, kun kuljettaja vihdoinkin käänsi auton poliisitalon kellariin. Raudoitettuna autosta nouseminen ei ollut mikään helpoin toimenpide ja olin helpottunut, kun pidätettyjen

vastaanottotilassa käsiraudat viimein irrotettiin. Sormiani kihelmöi, kun veri niissä alkoi jälleen kiertää. Kengät, kello, vyö ja muu henkilökohtainen omaisuus otettiin talteen. Minut siirrettiin putkaan, joka oli nähnyt kaikenlaisia ihmiskohtaloita jo ennen minua.

Istuin betonilavitsalle odottamaan jatkotoimenpiteitä. Joku operaatiosta oli jo varmasti saanut ilmoituksen kiinniotostani ja tulisi hoitamaan minut pihalle täältä virtsalta haisevasta putkasta. Undercover-poliisi Sami Sallisella oli nyt vain yksi tehtävä: odottaa.

Pikkupojan haaveammatti

Olen jo pienestä pitäen halunnut poliisiksi tai ainakin joksikin sankarihahmoksi. TV-sarjoissa poliisin ammatti näytti jännittävältä ja hieman vaaralliseltakin, ja muiden pikkupoikien tapaan ihailin rikoksia selvittäviä sankarihahmoja. Isoveljeni kanssa leikimme Batmania ja minulle lankesi aina Robinin rooli. Vanhemпамme ostivat meille muoviset Batman-naamarit, mutta isobroidi leikkasi minun naamaristani kasvo-osan irti ja jäljelle jäivät vain Robinin silmälaput. ”Maailmassa ei voi olla kuin yksi Batman”, sanoi broidi selitykseksi. Jokainen TV:n Batman-jakso aiheutti minussa sellaisen riehaantumisen, että äitini uhkasi viedä minut lääkäriin Batman-psykoosin vuoksi.

Batman-kauden jälkeen innostuin Tarzaneista ja ahmin kaikki Edgar Rice Burroughsin Tarzan-kirjat. Yhtäkään mustavalkoista Tarzan-elokuvaa ei myöskään jäänyt näkemättä. Vähän vanhempana innostuin Ian Flemingin Bondeista ja Ernest Hemingwayn kirjoista synkkine sankaritarinoineen, *Kenelle kellot soivat* ja *Kuolema iltapäivällä* lukeutuvat edelleenkin suosikkikirjoihini. Rohkeus ja sankaruus inspiroivat minua pienestä pitäen, ja sattumoisin Etelä-Haagassa asuimmekin Sankaritiellä, Haagan sankarihautausmaata vastapäätä. Hautausmaan valtavan kokoinen, vuosien 1939–1944 muistoksi tehty sankaripatsas, joka esitti haavoittunutta tai kuolevaa sotilasta, veti aina huomioni päiväkotiiin kävellessäni.

Olen ollut aina myös erittäin oikeudenmukainen enkä hyväksynyt lapsenakaan pienempien kiusaamista, varsinkin kun alaluokilla olin luokkani pienin poika. Minulla oli jo tuolloin sen verran itseluottamusta, että arka koulukaverini pyysi minua henkivartijakseen vessakäynneilleen.

Kävin ensimmäisen luokkani Helsingin Etelä-Haagan ala-asteella ja jatkoin Oulunkylän ala-asteella perheemme muutettua Veräjänmäkeen. Oulunkylässä vessoihin piti mennä ulkokautta, mikä tuntui pienestä pojasta pelottavalta paikalta. Vessa keräsi välitunneilla isompia poikia pahan-tekoon piilossa opettajien valvovien silmien alta. Vessa tunnettiin myös paikkana, jossa isommat pojat saattoivat kiusata meitä kakkosluokkalaisia. Jokainen meistä oli kuullut tarinoita siitä, miten isot pojat olivat roikottaneet pienempiänsä jaloista ja uittaneet päätä vessanpöntössä. Tarina eli vahvana, vaikka kukaan ei henkilökohtaisesti tainnut tietää yhtäkään tällaisen kiusanteon kohteeksi joutunutta. Vessassa piti kuitenkin koulupäivän aikana käydä, ja arka koulukaverini pyysi minua henkivartijakseen vessareissuille. Jokaisesta suojelukerrasta sain palkaksi pienen muovisen sotilasukon, jotka olivat lempilelujani. Aloitin henkilösuojauskeikkani siis jo melko varhaisessa iässä.

Perheessämme urheiltiin ja liikuttiin aina paljon. Isoveli oli maajoukkuevalmennettava yleisurheilussa, ja hänen perässään aloitin urheilu-urani Helsingin Kisa-Veikoissa. Futis kiinnosti kuitenkin yleisurheilua enemmän, joten vaihdoin Käpylän Pallon treeneihin. 17-vuotiaana löysin kamppailulajit, jotka veivät minut täysin mukanaan. Japanilainen kamppailulaji Shorinji Kempo oli ensimmäinen itämaisia kamppailutaitoja kehittävä lajini, jossa harjoiteltiin itsepuolustustekniikoiden lisäksi henkisiä ominaisuuksia erilaisilla hengitysharjoituksilla. Helsingin Olympiastadionin itäsiiven liukaslattiaisessa peilialaisissa treenit olivat äärettömän kurinalaisia, kovia ja koukuttavia. Salilta opittu tapa harjoitella keskittyneesti ja kurinalaisesti on säilynyt kaikessa tekemisessäni.

Innostuin myös ampumaurheilusta ja heti täysi-ikäiseksi tultuani hankin itselleni .22-kaliiperisen, Beretta-merkkisen pistoolin, jota kiillotin ja hinkkasin iltakaudet. Kamppailulajit ja treenit Viikin ampumaradalla veivät lähes kaiken vapaa-ajan. Harrastukseni valmensivat minua kuin huomautta poliisin ammattiin, vaikkakaan ollut käynyt vielä edes armeijaa, joka tuohon aikaan oli suoritettava ennen Tampereella sijaitsevaan opintajoon pääsemistä. Pelkkä tauluihin ampuminen 25 metristä alkoi kuitenkin jossain vaiheessa maistumaan hieman puulta, mutta onneksi ampumaradalle ilmestyi kerran ulkomaalainen mies, jolla oli aivan erilaiset harjoittelumetodit. Lyhyitä syöksyjä tehden mies juoksi kohti tauluja vetäen samalla vyöltään lyhytpiippuisen revolverin ja ampuen kaksoislaukauksia tauluihin. Viereisillä radoilla ampuvat suomalaiset harrastajat katsoivat miehen touhuja paheksuen, mutta minuun tämä erikoinen harjoittelumuoto teki vaikutuksen. Mies oli todennäköisesti jonkun lähetystön turvamies tai henkivartija, jonka käytännönläheinen harjoittelu oli juuri sitä, mitä itsekin halusin tehdä. Muutin omaakin harjoitteluani enemmän practical-ammunnan tyyliin toiminnalliseen harjoitteluun. Hankin myös lisää aseita niin, että kaapistani löytyi jo ennen armeijaa .357 Magnum, 9 mm:n pistooli, haulikko ja kivääri. En omasta mielestäni ollut kuitenkaan mikään asehullu, mutta harrastuksena ampumaurheilu tuntui sopivan minulle. Tässä vaiheessa visio ammatinvalinnastakin alkoi olla jo selvillä. Kunhan intti olisi kunnialla suoritettu, selviäisin kyllä poliisikoulun pääsykokeista. Selkeät urasuunnitelmani olivat murentua kuitenkin jo kutsuntavaiheessa.

Sotilaspoliisiksi

1980-luvulla poliisikouluun pääsyn edellytyksenä miehillä oli pituusrajana 175 senttiä sekä suoritettu varusmiespalvelus. Pituusraja ylittyi varvastamatta juuri ja juuri, mutta varusmiespalveluksen suorittamiseen oli tulla ylitsepääsemätön haaste: minulla oli todettu pienenä kilpirauhasen vajaatoiminta, mutta olin saanut siihen lääkityksen eikä sairaus vaivannut minua mitenkään normaalissa elämässä.

Armeijan kutsuntatilaisuudessa Helsingin Kalliossa sain kuitenkin kutsuntalautakunnan edessä kuulla, että en olisi kelvollinen varusmiespalvelukseen, koska kilpirauhasen vajaatoimintaan käytettävää Thyroxin-lääkettä ei saisi tarvittaessa eturintamalle, koska kyseessä on ulkomaalainen lääkevalmiste. Tokaisin pettyneenä kutsuntalautakunnan puheenjohtajalle, että ”en välttämättä halua eturintamalle vaan armeijaan”. Selitykset eivät kuitenkaan sillä kertaa auttaneet, vaan marssin tilaisuudesta ulos C:n paperit kourassani. Kutsuntalautakunnan puolustukseksi on kuitenkin sanottava, että hekin olivat asiasta pahoillaan, sillä samassa kutsuntatilaisuudessa oli jonoksi asti nuoria miehiä, jotka halusivat erinäisillä syillä välttää varusmiespalveluksen.

Koin suurta pettymystä ja vääryyden tunnetta. Olin hyvässä fyysisessä kunnossa ja erittäin motivoitunut varusmiespalvelukseen. Lapsuuteni haave poliisiurasta tuntui olevan saavuttamattomissa. Meillä on perheessä ollut aina periaate, että jos on ongelma, se ratkaistaan. Tätä perheemme periaatetta ongelmien ratkaisuihin olen iskostanut myös omiin lapsiini. Kaikkiin ongelmiin löytyy aina ratkaisu.

Armeijaanpääsyongelman suhteen isäni ymmärsi tuskani ja otti asian hoitaakseen. Hän tilasi minulle ajan erikois-

lääkärin vastaanotolle, joka alan ammattilaisena kirjoitti minulle lausunnon, jonka mukaan kilpirauhasen hoitoon käytettävää Thyroxin-lääkettä voitiin tarvittaessa toimittaa myös rintamalle eikä kilpirauhasen vajaatoiminta voinut olla peruste olla suorittamatta varusmiespalvelusta.

Värikkäiden vaiheiden jälkeen pääsin aloittamaan varusmiespalveluksen Kymen Jääkäripataljoonassa, Haminassa. Vaikka varsin reserviläishenkinen olenkin, armeijaan pääsemiseni taitaa olla kuitenkin suurin maanpuolustuksellinen tekoni. Olisi hienoa sanoa, että armeija-ajasta jäivät erityisen mukavat muistot, mutta rehellisesti sanoen en viihtynyt armeijassa yhtään. Hyvän kotikasvatuksen saaneena ymmärsin kyllä auktoriteettien merkityksen, mutta täysin typerä kyykyttäminen ja turha huutaminen vituttivat. Kaupunkilaispoika ei oikein viihtynyt myöskään metsissä ja teltoissa nukkumassa. Kaikki metsäkeikoilla tehtävät harjoituksetkin olivat minulle lähinnä pakkopullaa. Kaupunkisotaharjoittelu olisi sopinut minulle stadilaisena paremmin, mutta metsään oli mentävä. Olosuhteet oli kuitenkin itse valittu, joten yritin ottaa kokemuksen jonkinlaisena oppina, ja olihan varusmiespalvelus kuitenkin portti poliisikouluun.

Tsemppasin itseäni sen verran, että pääsin aliupseerikouluun ja Parolannummelle sotilaspoliisin aliupseerikoulutukseen. Olin jälleen askeleen lähempänä haavettani. Parolassa alkoi varusmiespalveluskin maistumaan. Ei ollut enää telamiinojen tai raskaan singon raahaamista märässä suossa. Harjoittelimme liikenteenohjausta, pistooliammuntaa, voimankäyttötilanteita ja muita taktisia tilanteita. Puitteetkin olivat hienot verrattuna Haminan vanhoihin kasarmeihin. Vahvistusta urasuunnitelmiini sain, kun pääsimme mukaan poliisin liikennevalvontaan ja harjoittelemaan poliisikoirakoulun kanssa. Kytäksi oli päästävä.

Kevyttä kokemusta poliisityön vaaroista sain sotilaspoliisikoulutuksen aikana. Partioin viikonloppuna kahden sotilaspoliisin kanssa Parolannummen varuskunta-alueella, kun satuimme tilanteeseen, jossa juopunut alikersantti riehui yhden parakin käytävällä. Alikessu riepotteli jurripäissään itseään pienempää alokasta, kun riensimme paikalle minä ryhmän ensimmäisenä. Ehdin karjaista vain ”sotilaspoliisi”, kun alikersantti pyörähti ympäri ja löi minua saman tien nyrkillä keskelle otsaani niin, että tipahdin hölmistyneenä perseelleni. Kaksi muuta partion jäsentä syöksyivät riehujan päälle, ja minä nousin ylös lattialta ja hyökkäsin samaan kasaan. Pienen painin jälkeen saimme juopuneen alikessun rautoihin ja putkaan. Minua nolotti tapauksessa lähinnä se, että olin jo ehtinyt harjoitella erilaisia kamppailulajeja muutaman vuoden, mutta niin vain jurrinen alikessu pääsi lyömään minua kulmakarvojen väliin. Tästä selkkauksesta mentiin aina käräjille asti, ja siellä jo siviiliin päässyt alikessu naureskeli tapahtumalle ja otti tuomion hymyillen vastaan. Minua potutti entisestään.

Alikessun yllätyslyönti oli toinen kerta, kun sain köniin. Ensimmäisen kerran olin saanut kouluvuosina nyrkkiä takaraivooni Oulunkylässä, kun joku räkänokkien kaupungin-osajengi yllätti minut ja kaverini. Kaverini pelästyi ja poistui paikalta, kun taas minä jäin poikajoukon keskelle lyötäväksi ja potkittavaksi. Yritin suojata päätäni ja kieriä tilanteesta pois, mutta ylivoima oli melkoinen. En tiedä, miten olisi käynyt, jos paikalle sattumalta tullut mieshihtäjä ei olisi huudoillaan saanut yksipuolista tappelua loppumaan.

Parolannummen koulutuksen jälkeen palasin takaisin Haminaan suorittamaan loppuosan varusmiespalvelukseni, josta kotiuduin sotilaspoliisikersanttina. Olin ylpeästi kolmannen polven kersantti. Perusvaatimukset poliisi-

kouluun oli nyt hoidettu. Puolustusvoimien palvelutodistuksen lisätieto-osiossa minua arvioitiin luontevaksi, avoimeksi, johdonmukaiseksi ja aktiiviseksi. Ihan hyvät lähtökohdat tulevalle poliisiuralle, mutta vielä oli pieniä mutkia matkassa.

Poliisikouluun

Heti armeijasta päästyäni laitoin paperit poliisikouluun, mutta yllätyksekseni kutsua pääsykokeisiin ei tullutkaan. Sisuunnuin ja päätin kerätä lisää hakemukseen tarvittavia pisteitä. Pääsin töihin Helsingin poliisilaitoksen hallinto-osaston vahtimestariksi Kasarmikadulle. Työ oli siistiä sisähommaa, johon kuului kaikenlaisia juoksevia asioita. Maailma oli tuohon aikaan melko erilainen, ja kävin viikoittain muun muassa täyttämässä poliisikomentajan baari-kaapin, koska tällä oli tapana tarjota joillekin arvovierailleen koskenkorvanaukut. Komentajan valkoiset virkapuvun käsi-neet olivat myös jatkuvasti kadoksissa, ja kävin tuon tuos-takin Stockmannilta ostamassa komentajalle uuden parin hanskoja. Aloitin virkaurani suoraan huipulta, sillä pääsin näkemään komentoketjun yläpään toiminnat jo ennen kuin olin päässyt edes poliisikouluun.

Hallinto-osastolla tiedettiin, että valmistauduin poliisi-koulun pääsykokeisiin. Sain eräältä komisariolta äärimmäisen hyvän neuvon: ”Älä vaan kerro haastattelussa, että poliisin ammatti on lapsuuden unelmasi. Koulutukseen ei haluta

**”Älä vaan kerro
haastattelussa, että
poliisin ammatti on
lapsuuden unelmasi.
Koulutukseen ei haluta
haaveilijoita vaan
opiskelijoita, joilla on
realistinen kuva
poliisin työstä.”**

haaveilijoita vaan opiskelijoita, joilla on realistinen kuva poliisin työstä.” Kun toisella hakukerralla pääsin Tampereelle pääsykokeisiin, noudatin neuvoa ja jätin kertomatta lapsuuden haaveistani. Kerroin haastattelussa, miten pidän työtä mielenkiintoisena ja merkityksellisenä. Haastattelu meni ilmeisen hyvin ja muutenkin pääsykokeet sujuivat loistavasti. Olin hyvässä kunnossa ja treenannut paljon penkki-punnerusta, leuanvetoa ja juoksua.

Kun kutsu koulutukseen tuli, olin itsestäni tavattoman ylpeä, sillä sisäänpääsyprosentti koulutukseen oli pieni. Heti ensimmäisenä päivänä poliisikoulun kuraattori, komisario Jouko Pohjoismäki otti opiskelijoilta turhat luulot pois.

”Vaikka vain kymmenen prosenttia hakijoista pääsee tänne sisälle, niin kun karsitaan pois ne, joilla on rikosrekisteri tai mielenterveysongelma tai jotka eivät ole muutoin mitenkään kelpollisia tänne, niin jäljelle jääte te”, julisti Pohjoismäki toki hieman kieli poskessa. Kuraattorin motiivointi noudatteli tyyppillistä 80-luvun kannustavaa linjaa. Turha ylpeys karsittiin heti kättelyssä.

Poliisikoulutus oli tuohon aikaan lyhyttä, tehokasta ja hyvin käytännönläheistä. Peruskoulutus kesti vain kahdeksan kuukautta ja keskittyi käytännössä hyvin pitkälti järjestyspoliisissa työskentelyssä tarvittaviin tietoihin ja taitoihin. Oli opetussuunnitelmassa toki myös rikos- ja rikosprosessioikeutta, psykologiaa sekä kriminaalitaktiikkaa ja -tekniikkaakin. Nämä aineet innostivat minua erityisesti, sillä näin jo sieluni silmin itseni rikospoliisin tutkijana. Harjoittelimme sormenjälkien ottamista, aseiden käsittelyä, voimankäyttöä ja ajoharjoittelua, jotka olivat mieluisia aineita. Sen sijaan raskaan liikenteen valvonnan harjoitukset ja ylinopeusvalvonta paikallispoliisin kanssa oli minulle enemmänkin pakkopullaa.

En ollut ollut lukiossa mikään erityinen lukutoukka, mutta poliisikoulussa lukeminen innosti enemmän, jos aihe oli kiinnostava. Tieliikennelaki oli tosin parasta unilääkettä, ja usein kirja löytyi sängyltäni ilman, että mitään sen sisällöstä olisi jäänyt mieleen. Vakuutuin siitä, ettei minusta olisi kenttäjyräksi virkapartioon. Halusin rikospoliisiin ja siellä erityisesti huumetoimistoon, vaikka minulla ei ollutkaan mitään kosketuspintaa huumeisiin. Sain myöhemmin huomata, että televisiosta seuratut Miami Vice- ja Hill Street Blues -sarjat loivat kokemattomalle poliisintaimelle kohtuullisen väärän mielikuvan huumeepoliisin työstä.

1.2 Legendaarinen Pengerkatu

Suoritin poliisimiehistön virkatutkinnon hyvillä arvosanoilla. Olin ollut sen verran innostunut opiskelusta, että päädyin jopa luokkani puheenjohtajaksi ja oppilaskunnan hallituksen jäseneksi. Vanhat lukioajan opettajani olisivat olleet varmasti ihmeissään, ja ehkä jopa ylpeitäkin minusta, jos olisivat Salisen pojan opiskelumotivaatiosta tienneet. Lukioaikoina kun en ollut ollut mikään varsinainen lukutoukka. Enemmän nuorta miestä kiinnosti kaikenlainen urheilu ja vastakkaisen sukupuolen kanssa seurustelu.

Helsinkiläisenä tiesin pääseväni perusopintojen jälkeen töihin pääkaupunkiin. Onnistuin pääsemään itselleni mieluiseen paikkaan eli legendaariselle Pengerkadun poliisiasemalle Helsingin Kallioon. Pengerkatu viidessä sijaitseva rakennus oli historiaa huokuva pieni poliisiasema, joka sijaitsi lähes Helsingin ytimessä ja jossa tapahtumia riitti 24 tuntia vuorokaudessa.

TOSIKERTOMUS UNDERCOVER- POLIISISTA, JOKA VIETTI ELÄMÄNSÄ RIKOLLISTEN PARISSA

Miltä tuntuu elää kaksoiselämää rikollisten keskellä, tietäen, että yksi väärä sana voi paljastaa kaiken?

Tämä vaikuttava tositarina vie lukijan kansainvälisen ja kotimaisen rikollisuuden ytimeen: huumeverkostojen syövereihin, peiteoperaatioiden armottomaan maailmaan ja tilanteisiin, joissa luottamus on valuuttaa ja epäonnistumisen hinta voi olla kohtalokas.

Sami Sallinen on entinen väkivalta- ja huumerikostutkija sekä Suojelupoliisin virkamies, jonka ura huipentui vaativiin kansainvälisiin undercover-tehtäviin Euroopassa. Hän on istunut pöydän molemmiin puolin – kuulustelijana ja soluttautujana. Hän on rakentanut luottamusta ihmisiin, jotka eivät luota kehenkään, ja neuvotellut tilanteissa, joissa panoksena olivat vapaus, turvallisuus ja henki.

Kirja avaa ainutlaatuisen näkymän rikollisen maailman kulisseihiin ja peitetöiminnan todellisuuteen. Se on kertomus rohkeudesta, paineensietokyvystä ja siitä, mitä vaaditaan, kun hyvän on elettävä pahojen joukossa.

Sami Sallinen on turvallisuusalan ammattilainen, tietokirjailija ja yritysvalmentaja. Kokemustaan poliisina hän hyödyntää nykyään konfliktien ratkaisussa ja neuvottelutaidon valmentajana.

Kale Puonti työskenteli yli 30 vuotta Helsingissä huume- ja järjestäytyneen rikollisuuden tutkinnassa. Puonti on noussut lukijoiden suosikiksi vakuuttavan realistisella *Pasilan Myrkky* -dekkarisarjallaan.

9 789528 506409

KL 99.1
ISBN 978-952-850-640-9

DOCENDO

www.docendo.fi

Kansi: Jarkko Lemetyinen